

21/11/84

WCB

Ede Staal...sfeer...

Even opveren bij laidjesfestival

Ede's sfeer, eenvoudig bij Tuutjefloeters puur

Gezamenlijkheid is, was Veendam dit jaar de locatie. Plaats van handeling verschillend: Abnormaal, Het Snarespul, de Tuutjefloeters, the Askay Brothers, Ede Staal, Pé Daalemmen en Rooie Rinus, Winus van der Laan (presentatie). Tijd en plaats: 1 november 1984, hotel Parkzicht Veendam. Aantal toehoorders: zaal vol. Bijzonderheden: radio-opnamen, te horen vanaf 10 november in het Groninger programma van Radio Noord.

Als om te onderstrepen, dat de Bevordering van het Streven van het Grunneger Bouk en het Grunneger Laid een

Bij het zien van het programma leek dat al duidelijk. Pé en Rinus als uit-smijters, dat kon niet missen. Zij hebben, van beginnend straatzangersduo, inmiddels zo'n theaterpersoonlijkheid als gangmakers verworven, dat voor hen de keus niet moeilijk was. „Acts” met tekst en de „drive” van de combo daar achter. Kiezen voor de zaal dus. Moeilijker voor anderen: het feit, dat er geluidsopnamen werden gemaakt, dwong hen tot statisch zijn op het toneel. Het Snarespul had er zelfs fraaie

troubadourspakken, van de hand van Koen Heidema's vrouw, voor aange-meten gekregen. Maar naar het publiek toe bleef het optreden toch on-aandoenlijkheid uitstralen, met een viool, die daar soms nog tegenin streek ook. De zangeres kwam pas in het slot-lied, een tegenhanger van Ede Staals „Mien toentje” „Mien hoesholden”) enigzins los, maar jammer genoeg gebeurde er te weinig in huis om er als hoorder voor op te veren.

Bij Staal weet men, dat men sfeer kan verwachten. Diens taalgebruik is ook het meest „slicht” te noemen. Des te opvallender, omdat men presentator en uitvoerenden te vaak Nederlands-Gronings hoorde spreken. De overigen met zijn drie collega's keurig bin-nen de geluids- en snelheidsgrens blijvende politieman Rob Eisses van Ab-normaal liet zelfs „dief” op „etter van een wief” rijmen. In het vrijwel recht-uit vertaalde Everly-Brothers-werk van de Askay Bruirs ging het wel heel simpel toe: „bie”, „die”, „mie”,

„veurbie”. In de langzame nummers was beider samenzang bepaald niet het meest welluidend.

Staalsklank kennen en waarderen we, al was de piano van Henk Bemboom achter de „blues” wat simpel van toon. Ede's kwaliteitsrepertoire krijgt echter een eentonige teneur, als hij in zijn teksten steeds maar blijft „stru-nen achter diek” en te zelden „kop oet schoel” steekt, opdat er wat mee ge-béurt. Je krijgt soms een idee, dat er nog een couplet bij zou moeten: om het spannend te maken, voor de afwis-seling. Hij bezit het vermogen daar-toe, dan kon je in „Geef mie de blues” al vermoeden. We blijven luisteren.

De verrassing van de avond kwam van de Tuutjefloeters, bestaande uit An, Francien en Geert Kuper, met eerstge-noemde als creatieve geest: maakster van alle liedjes. Het was hun eerste optreden in het openbaar voor zoveel volk. Volop zenuwen dus, maar dat was bij het tweede nummer al over-

november 1984, hotel Parkzicht
Veendam. Aantal toehoorders:
zaal vol. Bijzonderheden:
radio-opnamen, te horen vanaf 10
november in het Groninger
programma van Radio Noord.

Als om te onderstrepen, dat de Bevordering van het Streven van het Grunneger Bouk en het Grunneger Laid een

hen de keus niet moeilijk was. „Acts” met tekst en de „drive” van de combo daar achter. Kiezen voor de zaal dus. Moeilijker voor anderen: het feit, dat er geluidsopnamen werden gemaakt, dwong hen tot statisch zijn op het toneel. Het Snarenspul had er zelfs fraaie

gens met zijn drie collega's keurig binnen de geluids- en snelheidsgrens blijvende politiemans Rob Eisses van Abnormaal liet zelfs „dief” op „etter van een wief” rijmen. In het vrijwel rechtuit vertaalde Everly-Brothers-werk van de Askay Bruirs ging het wel heel simpel toe: „bie”, „die”, „mie”,

Aandachtige toehoorders op het liedjesfestival.

De verrassing van de avond kwam van de Tuutjefloiteurs, bestaande uit An, Francien en Geert Kuper, met eerstgenoemde als creatieve geest: maakster van alle liedjes. Het was hun eerste optreden in het openbaar voor zoveel volk. Volop zenuwen dus, maar dat was bij het tweede nummer al over. Een paar vrouwenstemmen, die goed bij elkaar pasten en van een intrigerend timbre ook, dat hadden ze bij „Noord” al ontdekt. Ook met de durf dóór te zingen, zoals je wel eens buitenlandse dorpsvrouwen volks-schel hoort, tijdens je vakantie.

Iets van die treffende eenvoud viel te constateren (aan podiummaniertjes hadden de dames - gelukkig - nog niet gedaan) in een simpel liedje als „Siepels”. En zoals Francien de handen natuurlijk in de zij zette, toen krantenbezorgster Lammerdientje werd bezongen. Echt Gronings ook de klank van een woord als „wènst”. Puur. Om met Ede Staal te spreken: „Zo mowwe 't hollen as 't aits kin...”

Jammer, dat Pé en Rinus daartoe geen kans meer zien. Veertien dagen vóór de laatste voorstelling en dan nog een nieuw lied; de zelfspot in de toegift van het lied over het blad Loeks („Nog nooit op de voorste pagina”): voor hen zou de „Victoria” zijn, als dit liedjesfestival een wedstrijd was. Maar het is als aanmoediging bedoeld en dat gevoel zal het trio uit Termunterzijl zeker hebben gekregen.

Het Grunnens laid tot slot hoorde weer bij een séance als die van het Grunneger Bouk. Harregat. Geef mij maar Gronings voor gevorderden” en Tuutjefloiteurs. Volop levende laidjes.